

Fransa Cənubi Qafqazdan çəkilsə, regionda sülh daha tez yaranar

Tarixən həmişə belə olub. Ölkə hansısa bir uğur qazananda dostları sevinər, düşmənləri xar olar. Azərbaycan 2020-ci ildə 44 günlük Vətən müharibəsi, 2023-cü ildə təxminən 24 saat davam edən lokal antiterror tədbirləri ilə öz ərazi bütövlüyünü və suverenliyini tam bərpa etdi. Son 200 illik tarixinin ən böyük uğurunu, Zəfərini qazandı. Bununla da dövlətimizin ərazisində 30 ildən artıq mövcud olmuş separatçı rejimə, qanunsuz silahlı birləşmələrə son qoyuldu. Azərbaycanın bu uğuruna, qələbəsinə dostları sevindi, düşmənləri isə xar oldu.

Azərbaycanın qazandığı uğurları həzm etməyən ölkələrdən biri də Fransadır. Paris ölkəmizin qan bahasına Qarabağda əldə etdiyi Zəfəri qəbul edə bilmir. Otuz ildən çox davam edən münaqişəyə məhz Azərbaycanın öz hərbi və diplomatik gücü ilə son qoyması, Cənubi Qafqazda sülh, inkişaf, barışıq üçün yeni səhifənin açılması ilə Paris heç cür barışmaq istəmir. Ona görə ki, bölgədə münaqişənin bu cür sonluqla yekunlaşmasına, Ermənistanla Azərbaycan arasında qalan məsələlərin həllinə və sülh sazişinin imzalanmasına nail olunması, Qarabağın erməni sakinlərinin reintegrasiya prosesi Fransanın bölgə üzərində qurduğu çirkin planlarını alt-üst etdi. Bölgədə yaranmış reallıq Parisin

əl-qolunu bağlayır, Qafqazda hərəkət etməsinə imkan vermir.

Fransanın bu yaramaz hərəkəti gözlənilən idi. Bir anlıq geri dönüb illərlə uzanan atəşkəs dövrünə diqqətlə nəzər salsaq, Fransanın regionda daim müharibə vəziyyətinin qalmasında maraqlı olduğunu bir daha aydın şəkildə görə bilərik. Bunun həm Qarabağ münaqişəsinin davam etdiyi 30 il ərzində, həm də İkinci Qarabağ müharibəsində və antiterror tədbirləri zamanı şahidi olmuşuq. Fransa Prezidenti Makron 44 günlük Vətən müharibəsində Azərbaycanın öz ərazilərini işğaldan azad etməsindən narahat olaraq aktiv döyüşlərin dayandırılması xahişi ilə Prezident İlham Əliyevə tez-tez zəng edirdi. Təbiidir ki, onun bu

mənasız, məntiqsiz zəngləri Azərbaycan xalqının haqq işini dayandıra bilməzdi. Dayandırmadı da! Müzəffər Ali Baş Komandandan zənglərinə layiq olduğu cavabı alandan sonra Makron xalqımızın döyüşlərdəki uğurlarını qəbul edə bilmir və açıq mətnlə işğala, separatizmə dəstəyini nümayiş etdirirdi. Amma döyüşləri dayandıрмаğa bu cəhdlərinin də gücü çatmadı. Ermənini xilas etmək üçün bütün çabaları iflasa uğradıqdan sonra isə Paris sülh məsasında yer almağa çalışdı. Döyüşlərdə tərəfini saxlaya bilmədiyi ermənilərə masada arxa durmaq istədi. Əvvəlki cəhdlər kimi, bu dəfə də Fransa çirkin məqsədinə çatmadı.

Böyük dövlətlərin bir-biri ilə dostluğu, əməkdaşlığı başa düşüləndir, qəbul ediləndir. Amma kiçik bir ölkə ilə böyük bir dövlətin dostluğunu anlamaq, başa düşmək və qəbul etmək bir qədər çətin məsələdir. Belə bir dostluq çox eybəcər görünür. Fransa ilə Ermənistanın dostluğu da buna bənzəyir. Çünki Fransa ilə Ermənistanın iqtisadi və siyasi çəkisi müqayisəyəgəlməz dərəcədə bir-birindən fərqlənir.

Fransa iqtisadiyyatının həcminə görə Avropa İttifaqının ikinci ən böyük dövlətidir. Ermənistan isə Cənubi Qafqazda ən acınacaqlı vəziyyətdə olan forpost dövlətdir. Bununla belə, Fransa və Ermənistan bütün parametrlər baxımından bir-birindən kəskin fərqlənsələr də, dostluq edirlər. Belə böyük uyğunsuzluğu görəndən sonra fikirləşirsən ki, Ermənistan kimi bir dövlətlə dostluq etmək Fransanın nəyinə

lazımdır? Prezident Emmanuel Makron həmişə çıxışlarında Ermənistanın arxasında həm maddi, həm də siyasi cəhətdən dayanacağına söz verib. Verdiyi sözün də üstündə dayanıb. Fransa parlamentində 44 günlük Vətən müharibəsi dövründə və postmüharibə mərhələsində bir necə dəfə Azərbaycan əleyhinə qərəzli qətnamələr qəbul olunub. Emmanuel Makronun BMT Təhlükəsizlik Şurasındakı qərəzini də hamı

mız yaxşı xatırlayırıq. Fransa indiyədək terrorçu Ermənistanın Azərbaycanı qarşı əsassız iddialarını BMT TŞ-də müzakirələrə çıxarıb və hər dəfə də istədiyi elə istək olaraq qalıb.

Fransanın Ermənistanın arxasında durduğunu bütün dünya bilir və görür. Dünya birliyi bilir ki, Paris Ermənistanı separatçıları, işğalçıları dəstəkləyir. Birtərəfli mövqe tutan, daim erməninin tərəfini saxlayan Fransanın Azərbaycan və Ermənistan liderlərinin görüşündə, ümumiyyətlə, iki ölkə arasında başlayan sülhəratma prosesində iştirak etməyə mənəvi haqqı varmı? Yəqin ki, bu sual kimə verilsə, "yox" cavabı alar. Danışıqlarda iştirak etməyə mənəvi haqqı olmayan Emmanuel Makron nə üçün boş və mənasız sözləri və zəngləri ilə gün keçirir. Əgər Fransa erməniləri bu qədər çox istəyirsə, onların sabahından narahatdırsa, qoy hamısını yığıb aparıb töksün Fransanın ərazisinə. Orada nə qədər lazımdırsa, qayğılarına qalsın. Azərbaycandan uzaq dursun, ölkəmizin daxili işlərinə qarışmasın.

Tarixdən məlumdur ki, Fransa heç bir ölkəyə xoş niyyətlə getmir. Bunun nümunəsi Afrikadır. Tarixi hərbi cinayətlərlə, qanlı əməllərlə dolu olan Fransa özünün müstəmləkəçilik siyasətindən bu gün də əl çəkmək istəmir. Müstəmləkə illərində Fransa silahlı qüvvələri etnik və dini mənsubiyyətinə görə yüz minlərlə dinc sakini kütləvi surətdə qətlə yetirib. Artıq Afrikadan qovulan Fransa özü üçün yeni ərazilər axtarır. Bu məqsədlə Ermənistan vasitəsilə regionda möhkəmlənməyə can atır. Fransanın Ermənistanla eybəcər görsənən "dostluğu"nun arxasında da məhz bu amil dayanır. Paris onu da yaxşı anlayır ki, Azərbaycan ona Cənubi Qafqaz regionunu Afrikaya çevirməyə imkan verməyəcək. Göründüyü kimi, Cənubi Qafqazda Fransaya yer yoxdur və heç vaxt da olmayacaq. Qoy Paris birdəfəlik gözlerini bu regiondan çəksin. Ondan sonra Cənubi Qafqazda sülh daha tez gələr.

Vahid MƏHƏRRƏMOV,
"Azərbaycan"

azerbaijan-news.az